

Paradigmaváltás, avagy Csurka István mint Lee Kuan Yew

2018 június 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A liberalizmus válsága.

Miért ne?

„Válaszúton – A magyarországi demokrácia és a korlátozott diktatúra esélyei” címmel megjelent kétrészes esszéjében (1993. június 14–15.) Bencsik András alapvetően fontos gondolatot írt le: „...a magyar demokráciának valóságos polgárság híján nincs tömegbázisa”. A cikk azonban megállt az elemzésnél és nem mozdult el egy deontologikus irányba – de hát ez nem is illene egy f?szerkeszt?höz.

A liberalizmus válsága

Ha a liberális utat követjük, Amerika a jöv?nk. Amerika legliberálisabb városában, New Yorkban, a világ leghatalmasabb és leggazdagabb országának büszke polgárai páncélozott ajtók, ipari kamerák, portások védelmében élnek és rettegnek. A liberalizmusnak elég ideje volt bizonyítani *Franklin D. Roosevelt* 1933-ban beindított „New Deal”-je (kb. Új Gazdasági és Társadalmi Mechanizmus) óta. A liberalizmus diadalmenetben vonult végig azóta az amerikai történelmen, kulminálva a 68-as bevándorlási kvóták drasztikus megváltoztatásával (amely hátrányba hozta a fehéreket), az „*affirmative actionnel (amely el?nyben részesíti a foglalkoztatásnál és tanulásnál a kisebbségeket), az ellenkulturális ellenzék követeléseinek elfogadásával, hogy most eljussunk a PC-ig, ami nem personal computert, de a Politically Correct, a politikailag helyes gondolatok még szabad egyetemeit jelenti*”. Vagy hogy eljussanak Miami-ba, ahol 10 járókel? közül 8 nem tud angolul, és erre büszke. A liberálisok pedig ösztönzik ?ket spanyol anyanyelv? iskolába járásra: ezzel persze nemcsak a hispanikus kisebbség anyagi el?remenetelét rontják, de Amerikának a kemény munkára és a fehér, angolszász protestáns (WASP) ethoszra épül? sikerét is, mely gyaníthatóan nincs a radikális liberálisok ínyére.

Ahogy ezek az urak és hölgyek korábban a gazdasági determinizmusban utaztak, ma a rasszizmusban utaznak – mindig a „jó ügyekben”. Gondolati hiszekegyük magja – és ehhez nem kell Amerikába menni, elég el?venni a Magyar Narancsot is – az, hogy a nyugati civilizáció alapvetően hátrányos megkülönböztetésben részesíti a kisebbségeket, a n?ket és a homoszexuálisokat. A néger vagy a zsidó természetesen nekik csak addig jó, amíg nem konzervatív, mint ahogyan Amerikában láttuk *Clarence Thomas* legfels?bb bíró kinevezésekor vagy Magyarországon *Teller Edének* a liberális körökben tapasztalható népszerűtlenségén.

A baloldal cs?dje persze nem a skandináv modell ellehetetlenülésével kezd?dött (amely?l a Beszél? még 1990-ben sem vette észre, hogy halott). A baloldal már 1968 májusában Párizsban és Berkeley-ben is megmutatta, mit tud. Párizsban a harmadik világ eminens gyilkosai, *Mao*, *Castro* és *Ho Si Minh* lett a példakép, míg Berkeley-ben *Hanoi Jane (Jane Fonda)* segítségével hozták létre az egyenl?ség csúfosan megbukott Kutyaparkját. Mára a baloldal teljes defenzívába szorult, és nagyon hosszú, nagyon hideg és nagyon kemény télre kell berendezkednie – ha egyáltalán túléljük majd baloldalként. ?k akarták.

Két modell versenye

A nyugati világnak a mai liberalizmussal a legjobb esetben er?sen megf?szerzett, rosszabb esetben er?sen eltorzított öröksége az egyéni jogok és az individualizmus –, amely a brit 1688-as dics?séges forradalomból, a francia 1789-b?l és az amerikai 1776-ból táplálkozik – egyre markánsabban veszt a mind nagyobb sikereket felmutató ázsiai modellel szemben, amely több mint 2100 éves hagyományra tekint. A konfuciánus ethoszról *Max Weber* egy évszázada még úgy vélte: képtelen alkalmazkodni a kapitalizmushoz. Ezzel szemben most azt látjuk: a dolgok Ázsiában éppen a Fülöp-szigeteken mennek katasztrófálisan, abban az országban, amely nem a konfuciánus, hanem a nyugati példát követi.

A második világháború után Kelet- és Délkelet-Ázsia országai lényegesen szegényebbek voltak, mint Magyarország. Ma jobb nem összehasonlítani e „puha autoritáriánus” berendezkedés? országokat velünk vagy – és ez egyre inkább igaz – az individualizmusra épült Nyugattal.

De mit jelent a konfuciánus ethosz? A kínai hatás árnyékában fejl?d? országokban általában a közösségi erőnyeket hangsúlyozzák: tiszteletet az id?sek és az autoritás irányában, és a polgár felel?sségét a polgár jogai helyett. A konfuciánus társadalmak összetartóak, és ennek következtében dinamikusak, mert a rendre épülnek, a csoportos er?feszítést díjazják – a bajtársiasságot, hogy *Csurka* terminológiáját használjuk.

A nyugati technológiát és a piacgazdaságot oly ügyességgel beolvasztó Japán és a kis tigrisek lettek a világ hajtómotorjai, amelyek a jelek szerint megtalálták azt a XXI. századi modernitást, amely egyben átrendezi majd a világ erőhatalmi térképét, míg a liberalizmus az etnikumot és nacionalizmust elfelejteni akaró eszméi Tuzlában, Solingenben és a francia belügyminiszter íróasztalán véreznek el.

Lee Kuan Yew Szingapúrja

Lee Kuan Yew a független Szingapúr alapító atyja. A Népi Akció Párt élén és miniszterelnökként az ország 1965-ben az angoloktól nyert függetlenséget! kezdve két és fél évtized alatt a nyomorgó városállamból mintaállamot hozott létre. A volt miniszterelnök politikájának alapját egy pragmatikus, sikerorientált és egyben élesen antikommunista kurzusra építette. 1982-ben a paternalisztikus államot – gazdasági sikerei ellenére – még jobban megerősítették: egykamarás parlamentje olyan alkotmányt fogadott el, amelyben a Népi Akció Pártot „nemzeti mozgalomnak” nevezték el.

Szingapúrnak kitűnően fejlett társadalombiztosítási rendszere van; az orvosi ellátás fillérekre kerül és magas színvonalú. Az átlagos élettartam mintegy 10 évvel meghaladja a magyarországit. Az általános oktatás a maláj, kínai, tamil és angol nyelvű iskolában ingyenes.

A kormány elvárja, hogy az ország sajtója partnerként, és ne ellenfélként működjen. A nemzeti rádió- és televízióállomás működését a Szingapúri Rádiózási Bizottság állítja ki.

Az állampolgárokat drákói szigorral nevelték a tisztaság betartására. Szemetelés, a köztér lehúzásának elmulasztása legalább 35 ezer forintos büntetéssel jár. Rágógumit rágni tilos (ezt az intézkedést néhány évvel ezelőtt hozták, amikor a szingapúriak panaszkodtak, hogy a mozsizékeken rágógumiba ragadnak). Az ország lakossága boldog. Szingapúrt New Yorkkal összehasonlítva ebben nehéz kételkedni.

Lee Kuan Yew, aki hivatalos visszavonulása ellenére is döntő befolyást gyakorol a városállam sorsának alakulására, tavaly Manilában, a Fülöp-szigetek fővárosában a Kereskedelmi és Iparkamarában előadást tartott, amelyben a következőket mondta: *„Nem hiszem, hogy a demokrácia szükségszerűen fejlődéshez vezet. Azt hiszem, hogy amire egy országnak inkább szüksége van, az sokkal inkább a fegyelem, mintsem a demokrácia kifejlődése.”*

Felforgató gondolatok ezek és nagyon veszélyesek, mert tapasztalati úton bizonyíthatók. A sikerrel és a tényekkel azonban nehéz vitázni: míg Indiában, a világ legnépesebb demokráciájában nyomorukban halomra fordulnak fel az éhezők, Ázsia jobboldali, antikommunista és tekintélyuralmi rendszerei sikert sikerre halmoznak.

Mi vár Csurkára?

Csurka ma Magyarországon az egyetlen karizmatikus személyiség és az egyetlen vezető, aki képes lenne végrehajtani egy paradigmátikus fordulatot, amellyel Magyarországot ezer év után visszavinné Ázsiába – pontosabban annak sikeres, konfuciusi befolyási övezetébe.

Csurka nyilván tudja, hogy archaizmussal vádolják – de ez feltehetőleg éppoly kevésbé zavarja őt, mint amikor ugyanez a vád a svájci parasztot éri, aki, miközben füttyörészve megy bankjába, tudja, hogy mélységesen modernebb és lényegesen életképebb, mint a minden kohéziót, a társadalmat összetartó csirizt oly rohamosan elvesztő Egyesült Államok polgára.

Magyarország még nem Amerika, de csiriz már alig van benne. Ezeréves történelme folyamán többször volt jó fiú. Pufferként tartóztatta fel a törököket, pusztá kézzel harcba szállt a szovjet megszállók ellen. A jutalma vállonverés volt. Vagy húsembargó. A harmadik évezred küszöbén azonban szükség van kijózanodásra: a nemzet csak magára számíthat. Csurkára kolosszális feladat vár.

Abból a totális károsodásból, amelyet a bolsevizmus hagyott maga mögött, külső vérátömlesztés nem lenne elegendő a gyógyulásra, mint láthatjuk a korábbi NDK esetét. És mikorra lenne Magyarországnak több száz milliárd márka feleslege, hogy azt a sovány eredményt elérje, amelyet ma Németország ilyen áron mondhat magáénak?

Magyarországon Csurka az egyedüli, aki képes lenne a népet a talpára állítani. Oktatási „diktatúrával”, a bajtársiasság ethoszával. Bármilyen más alternatíva csupán egyfajta eredményt hozhat: a rádiótelefonok és a nullára kihozott adók szaporodását az egyik oldalon, és egy idegeiben, civilizációjában tönkretett nép nem túl lassú halódását a másik oldalon.

Az uralom ára

Az irányított média azt sugallja, hogy a külföldi t?ke a tolerancia hiányában elmegy Magyarországról. Korántsem. A külföldi t?ke a stabilitást szereti. A rendet és a fegyelmet. A külföldi t?ke örömmel áramlott Chilébe, Paraguayba, Tajvanba (amelynek a világ legnagyobb valutakészlete van, nagyobb, mint a nála 13-szor népesebb Egyesült Államoknak), mint ahogyan áramlik Szaúd-Arábiába, ahol az emberi jogok, vagy Kuvaitba, ahol a demokrácia nem létezik, és mint ahogyan áramlott a népi?rtó Husszein Bagdadjába is Irak kuvaiti inváziója el?tt, és ahogyan a Pepsi-Cola is ment a Szovjetunióba – mihelyst beengedték.

A külföldi t?ke boldog örömmel jön majd Csurka stabil Magyarországra, ahol majd nyilván hasonlóan szigorú kritériumok alapján döntenek el, mely befektetés jó az országnak, mint ahogyan ezt teszik például Svájcban vagy Franciaországban.

Egy tekintélyuralmi rendszer ára csupán néhány rosszálló cikk lenne. S?t: az Intézményes Forradalmi Párt által már egy fél évszázada vezetett Mexikó elég szalonképesnek találtatott arra is, hogy a most megalakuló Észak-Amerikai Kereskedelmi Közösség (NAFTA) tagja legyen. Különben is, még a Szovjetunió sem a rosszálló cikkekbe bukott bele.

Csurkát személyében eleinte szintén nagy sajtótámadás érné, miközben *Miloševi?* repül?gépeit figyel? Awacs-ek köröznének a magyar légtérben – a Pentagon öröme, amelynek (ha a szerb kommunisták öldökléseivel szemben papírtigris is) kerozinra lesz pénze. De ha az Irgun-terrorista és kés?bbi izraeli miniszterelnök Beginre, vagy a robbanóanyag felhalmozásáért és a fehérek elleni (rasszista?) merényletek el?készítéséért elítélt dél-afrikai *Mandelára* gondolunk, a nemzetközi sajtó a kezében hatalmat összpontosító politikusnak még a gyilkosságot és a terrort is megbocsátja – különben hogyan kapna interjút? A stabilitásért pedig egyenesen hálás: a hóhér *Kádárnak* igazán nem volt rossz sajtója. Csurka szemére ennél jóval kevesebbet lehet vetni – *Horn Gyulával* ellentétben még szabadságharcosokra sem vadászott – és id?vel nyilvánvalóan óvatosabban is fogalmaz majd.

A közelmúlt történelméb?l egyébként tudjuk: egy jobboldali autoritáriánus hatalom kevésbé emberellenes, mint egy baloldali diktatúra. Taiwanból nem „disszidáltak” tömegek, míg Mao Kínájából milliók mentek Hongkongba és ahová csak tudtak. Kuba *Castro* országlása miatt elveszítette lakosságának 10 százalékát. *Battista* idején nem volt kivándorlás, pedig mindenki kapott útlevelet, aki kért. Nicaragua 3 és fél milliónyi lakosából a szandinista uralom éveiben 500 ezren hagyták ott hazájukat. *Somoza* idején a nicaraguaiak maradtak – és ma már aranykorként tekintenek vissza az autokrata földesúr napfényes uralmára.

Az uralom haszna

Akik szerint az „érzés”, a „megérzés” nem a politikai elemzés eszköze, mélységesen tévednek. *Zapatáról* és a mexikói forradalomról írt legcsodálatosabb könyvben, amely az amerikai *John Womack* doktori disszertációjának kib?vítése, a szerz? már az el?szóban elmondja, hogy képtelen teljesen megérteni a mexikói forradalmat, és így folytatja: „...könyvem tehát nem elemzés, hanem elbeszélés, mert Morelosban a forradalom igazsága annak megérzésében rejlik, amelyet nem tudok elmondani tényez?inek meghatározásával, hanem csak a forradalom elbeszélésével.”

Csurka Gondolataiban semmilyen utalás sincs arra, hogy tekintélyuralmi rendszert akarna bevezetni. Ez pusztán érzés és remény, hogy így gondolja, mert demokratikus úton programját nem tudja megvalósítani. Minden adu a régi rendszer kegyeltjeinek és szimpatizánsainak a kezében van.

Ha Csurkának sikerülne megértetnie a választókkal, hogy a tekintélyuralmi rendszerek *Nagy Péteren* át *Lee Kuan Yew-ig* mennyi jót és forradalmi jót (gondoljunk csak arra, hogy *Bismarck*, a porosz vaskancellár vezette be Európában els?ként a szociális biztonságot, és a kereszténydemokrata *Ludwig Erhard* kancellár a modern német szociális hálót) hoztak, és hogy Magyarország felvirágoztatásának ez az egyetlen útja, megkaphatja a mandátumot

arra, amit akar.

Csurka a bajtársiasság, a kemény munka, az elesettekről való gondoskodás ethoszát megteremtve 10-15 éven belül csodákat mérvelhet Magyarországon.

Az agyelszívást megfordítva, Magyarországra visszajönnének a kutatók, éppen úgy, ahogyan Tajvanba áramlanak vissza ma a kínai származású kutatók a kaliforniai szilíciumvölgyből. Sőt: az agyonindustrializált nyugati országokból fokozatosan megindulna a magyar származású tudósok és kutatók – nem a társadalomkutatókra és „tudósokra” gondolok – visszajövelele.

A megteremtődő stabilitás, a fegyelmezett és olcsó munkaerő, az alacsony bennőzési ráta mágnesként vonzaná a befektetőket.

Csurkának el kell döntenie, hogy a „homogén Magyarország” vagy az etnikai mozaik modelljét követi-e. Az előbbi esetén a Japán megoldás – Japán csak deklaratív szinten homogén etnikumú nemzet – kínálkozik, ahol az ainu, okinawai, koreai és kínai etnikumokat csöndben, de egyenlőtlenül kezeli a társadalmilag megvetett burakaminokkal egyetemben.

De választhatja a szingapúri modellt is, ahol a kínaiak, malájok, különböző indiai etnikumok, pakisztániak és fehérek harmóniában és egyenlőségben élnek. A magyar nép meglehetősen toleráns nép, ha összehasonlítjuk őket a környező országok népeivel, vagy akár a csehekkel is, ahol már 3 ezer menekült jelenléte súrlódásokhoz, félelmekhez és feszültségekhez vezetett. De, döntsön bárhogyan is, vélhetőleg a választott megoldás a rend stabilitását fogja elősegíteni. Az Európai Közösség pedig – bármelyik alternatívát alkalmazná Csurka – rábólint, mert érdekeinek egy stabil és prosperáló Magyarország felel meg, és ezek az érdekek remekül tolerálják a közös piaci tag Görögországban a romániai magyaroknál messze kegyetlenebbül elnyomott égei macedónokkal szembeni égbekiáltó jogsértéseket.

Amikor a konzervatív, köztársaságpárti populista Reagan 1981-ben átvette a stafétabotot a sok sebből vérző szívű demokrata Carter elnökől, az amerikaiak életkedve egy csapásra megváltozott, pedig a gazdasági mutatók egy hét alatt még reagálni sem tudnak. És röviddel ezt követően ötödik sebességre kapcsolt az amerikai gazdaság. A populista, peronista szimpatizáns Carlos Saúl Menem ugyanezt érte el Argentínában, mióta 1989 májusában átvette a hatalmat elődjétől, a radikális Alfonsínótól.

Csurka lélektani ereje szintén gazdaságot formáló erő. És Csurka ma Magyarország Ross Perot-ja, egyetlen reménye.

A közeljövő esélyei

Magyarországot a bolsevik és liberális értelmiség mucaivá tette.

Közép-Európában Magyarország az egyetlen ország, ahol egyetlenegy konzervatív think-tank („gondolkodási központ”), egyetlen konzervatív kutatóintézet sincs, egyetlenegy olyan alapítvány sem működik, amely a konzervatív eszmét propagálná. Csak liberális. Van Nyilvánosság Klub, de nincs konzervatív sajtófigyelő. Még a külföldi konzervatív sajtókonszernek magyarországi tulajdonaiban álló lapjaikat is volt párttitkárok és csatolt részeik irányítják. A pénzügyi és gazdasági kutatóintézeteket von Hayek, von Mises és Milton Friedman esküdt ellenségei vezetik.

Magyarországon a mecénások liberálisak, és csak liberálisak. Színárnyalatok csak a liberális spektrumon belül lehetnek fel.

Ennek a mucai és az országot satuba szorító helyzetnek a megszüntetése nyilván az egyik első feladat lehetne. Amellyel kéz a kézben haladhatna előre a gazdaság lassú átfordítása Délkelet-Ázsia irányába.

Az átalakításhoz első sorban a vidéken élő lakosságot – a választók 80 százaléka – kellene megnyerni. Nem hangzatos és teljesíthetetlen ígéretekkel. Csupán az erőforrások átrendezésével és a regionális kiegyenlítés programjával. Hogy Csapdin ne fizessen a nyolcezer forintból élő háromszor annyi vízdíjat, mint a Pasaréten annak hússzorosát kereső szorgos gyeplocsoló.

Csurkának kedvez a nyár. Az Attila augusztusi bemutatója, *Horthy* temetése nem a liberális pártoké, amelyek rettegnék Attilától, mert el?re tudják, az el?adásokon nem „*megettört, agyongyötört, id?s bácsikák és nénikék*” lesznek, akik m?anyagcekkerekben cipelik a mai liberálisok szülei közrem?ködésével ellopott életüket. A liberális eszme mesterségesen fenntartott modernitása luftballonjának kipukkadásától halálfélelmük van.

Csurka nem szalaszthatja el ezt az alkalmat.

X

Pesti Hírlap (152.) évfolyam 143. szám
1993. június 22., kedd

....

- Ezt a cikket azért nem közölte felesége neve alatt, mert tudta, hogy er?s ellenhatást fog kiváltani, és ett?! meg akarta kímélni Katit. Így lett a szerz? neve X. Csak így egyszerűen: X.

Bencsik András

www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló